

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3289/2020. (VII. 17.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.20.276/2018/7. számú ítélete és a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.297/2017/5-I. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője (Germus és Társai Ügyvédi Iroda, dr. Germus Gábor ügyvéd) útján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.20.276/2018/7. számú ítélete és a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.297/2017/5-I. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 2. Az indítvány benyújtására okot adó pernek az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők.
- [3] 2.1. Az indítványozó – a perbeli felperes gazdasági társaság (a továbbiakban: indítványozó vagy felperes) – keresetével az alperest kárátalány, kötbér és ezek késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. A per előzménye, hogy az indítványozót egyszemélyes társaságként alapított egy alapítványt (a továbbiakban: Alapítvány). Az Alapítvány tulajdonába került egy budapesti ingatlan (továbbiakban: Irodaház), továbbá használatba kapott egy, a Magyar Állam tulajdonát képező ingatlant (továbbiakban: P. V.). A felperesi társaságból 2001. október 1. napján kiválással jött létre az Irodaház értékesítése céljából egy irodaház ingatlanhasznosító kft. (a továbbiakban: Társaság). Az alperes, az Alapítvány, a Társaság, valamint a felperes 2002. október 15. napján Együttműködési megállapodás és előszerződés megnevezésű szerződést kötöttek, amelyben rögzítették, hogy az Alapítvány kizárólagos tulajdonában áll a Társaság 100%-os üzletrésze, a Társaság kizárólagos tulajdonosa az Irodaháznak. A felek megállapodtak, hogy az alperes a szerződés aláírását követően a Társaság nevében annak meghatalmazottjaként az illetékes építésügyi hatóságoknál eljár a projekt kivitelezéséhez szükséges jogerős elvi bontási és építési engedély beszerzése érdekében. A megállapodásban rögzítették, hogy a felperes az Irodaház ingatlannal közvetlenül szomszédos és részlegesen összekapcsolt ingatlannak, a P. V.-nak az üzemeltetője. A felek egyetértettek abban, hogy a projekt kivitelezésének teljes vagy részleges időtartama alatt a P. V. üzemeltetése akadályoztatva lesz, ezért a felperesnek mint a P. V. üzemeltetőjének jelentős – bevételkiesésből származó – vesztesége fog keletkezni. A felek megállapodtak abban, hogy az alperes összesen 666 000 000 Ft+áfa általánny kártalanítást fizet a felperesnek a veszteségei fedezésére. A felek kikötötték, hogy amennyiben a Társaság az ingatlanfejlesztési megállapodás alapján a projektre vonatkozó jogerős használatbavételi engedélyt nem szerzi be legkésőbb 2006. december 31. napjáig, 2007. január 1. napjától a kártalanítás összege havonta 18 500 000 Ft+áfa összeggel megnő mindaddig, amíg a projekt tényleges kivitelezése befejezésre vagy felmondásra nem kerül. A kártalanítási összeg a jogerős használatbavételi engedély megszerzéséig vagy a szerződés felmondásáig havonta előre volt esedékes. A felek kikötötték, hogy az alperes maga helyett a szerződésben foglalt jogok gyakorlására és kötelezettségek teljesítésére más, egy adott cégcsoportba tartozó magyar társaságot kijelölhet, illetve rá a kötelezettségeket és jogokat átruházhatja. Az I. T. Ingatlanfejlesztő Kft. (a továbbiakban: I. T. Kft.), az Alapítvány, a Társaság, valamint a felperes 2006. április 26-án Ingatlanfejlesztési megállapodást kötöttek, amelyben rögzítették, hogy az I. T. Kft. és az Alapítvány 66,66–33,34%-os arányban tagjai a Társaságnak. A felek megállapodtak abban is, hogy amennyiben a használatbavételi engedély kiadására 2007. augusztus 30. napjáig nem kerül sor, a kártérítés összege minden megkezdett hónapban további 9 000 000 Ft+áfa összeggel növekszik.

- [4] A Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerületi Polgármesteri Hivatal Építési és Műszaki Osztály 2008. április 2. napján kelt határozatában a Társaság kérelmére a tulajdonában lévő ingatlanon a személygépjármű tárolóra, a kereskedelmi funkcióra, a vendéglátásra, az iroda funkcióra, a közhasználatú területekre és egyéb helyiségekre a használatbavételi engedélyt ideiglenes (részleges) jelleggel megadta. 2008. november 11. napján a Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerületi Polgármesteri Hivatal Építési és Műszaki Osztálya a Társaság kérelmére a tulajdonában lévő Budapest V. kerületi ingatlanon a V-108/12/2004. számú 2004. február 4. napján kelt és 2004. február 28. napján jogerőre emelkedett határozat és jogerős tervek alapján megkezdett, majd a V-5351/26/2007. számú 2007. november 7. napján kelt és 2007. november 25. napján jogerőre emelkedett módosított építési engedély és a módosított jogerős tervek szerint folytatott, és a benyújtott megvalósulási terveknek megfelelően elkészült vegyes rendeltetésű épületben kialakított tíz darab lakásra a használatbavételi engedélyt végleges jelleggel megadta, egyben a V-5585/12/2008. számú 2008. április 2. napján kelt határozatban ideiglenes jelleggel megadott használatbavételi engedélyt a felsorolt helyiségekre is, beleértve az épület összes helyiségét, végleges jelleggel megadta.
- [5] A Társaságból 2008. szeptember 30. napjával kivált a három korlátolt felelősségű társaság. A fennmaradó Társaságot illeték meg a perrel kapcsolatos, a szétválást megelőzően keletkezett jogok és kötelezettségek. A Társaság Szétválási szerződésének 2. számú kiegészítésében 2008. december 23. napján az I. T. Kft., valamint az Alapítvány rögzítették, hogy az V. kerületi ingatlannal és a társasházzal kapcsolatos minden jogvitát lezártak, minden igényt kielégítettek és megállapodtak abban, hogy az Alapítvány vagy az egyik megnevezett kivált kft. semmiféle további igényt a kft. vagyonaiba került eszközök, a szétváló társaság vagyonának felosztásával kapcsolatban nem támaszt. A megállapodást az I. T. Kft., az Alapítvány, valamint a Társaság jogutódainak képviselői írták alá. A Társaság jogutódai kijelentették, hogy a Szétválási szerződés kiegészítés tartalmával egyetértenek és a vonatkozó rendelkezéseket magukra nézve kötelezőnek ismerik el. A Társaság 2011. június 30. napján egyesüléssel beolvadt az I. T. Kft.-be, az I. T. Kft. 2011. november 30. napjával pedig az alperesi társaságba olvadt be. Az alperesi jogelőd az utolsó kártalanítási összeget 2008. április 9-én fizette meg a kiállított számla ellenében. A felperes 2013. április 9. napján kelt levelében felszólította az alperest mint a Társaság általános jogutódját, hogy 220 000 000 Ft + áfa összegű kártalanítást, és annak 2008. december 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamatát 15 napon belül fizesse meg. Az alperes 2013. április 22-én kelt válaszlevelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a használatbavételi engedély 2008. április 2. napján kiadásra került, április 9. napján pedig jogerőre is emelkedett, az 5., 6. emeleti lakásokon kívül a teljes épület tekintetében kiterjedő hatállyal megadta a végleges használat lehetőségét. Az ingatlanfejlesztéssel véglegesen elkészült iroda és parkoló területeket ezen időpontot követően a felperes teljes jogkörrel használhatta, a további kártalanításnak egyébként sem lett volna már ténybeli alapja további kár hiányában. Miután a felperes számlát nem állított ki, így a fizetési késedelmet sem tudta értelmezni.
- [6] A felperes ezt követően keresetében 148 000 000 Ft (8 hónapra vonatkozó) kárátalány és annak 2008. augusztus 1. napjától a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamata, továbbá 72 000 000 Ft (8 hónapra vonatkozó) kötbér és annak 2008. december 1. napjától a Ptk. 301/A. § szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.
- [7] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 200 000 000 Ft-ot és ennek 2008. augusztus 1. napjától a kifizetésig számított kamatait; ezt meghaladóan a keresetet elutasította.
- [8] Az alperes által előterjesztett fellebbezés és a felperes által előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 6 000 000 Ft+áfa összegű ügyvédi munkadíjból és 2 500 000 Ft fellebbezési illetékből álló együttes első- és másodfokú perköltséget; kötelezte továbbá, hogy fizessen meg az állam javára külön felhívásra 1 500 000 Ft kereseti-, és 2 500 000 Ft fellebbezési illetéket.
- [9] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet annak hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával, az alperes kereset szerint történő marasztalása iránt. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi II. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. §-ába ütköző módon értékelte a rendelkezésre álló nyilatkozatokat és bizonyítékokat. A megismételt eljárásban már nem volt szükség további bizonyításra és a felek nyilatkozatai sem módosultak. A másodfokú bíróság a korábbi, az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyező végzésében foglaltakkal szemben mégsem indokolta meg, hogy az iránymutatásai szerint meghozott újabb elsőfokú ítélethez képest a jogerős ítélet miért

foglal el eltérő álláspontot. Nem felel meg az okszerűség, illetve a logika követelményeinek az a következtetés, hogy az alperesi jogelőd által vállalt fizetési kötelezettség – a szerződéses rendelkezésekben foglalt fordulatokhoz képest eltérő módon – az ideiglenes használatbavételi engedély jogerőre emelkedésével megszűnt volna. Mindezzel a Ptk. 207. § (1) bekezdését sérti a jogerős ítélet, mivel a felek szerződéses rendelkezését a szerződés szövegétől eltérő módon értelmezte. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján értékelte. Ennek megfelelően egészítette ki az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és a kiegészített tényállás alapján hozta meg ítéletét.

- [10] A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Pfv.V.20.276/2018/7. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1 270 000 Ft felülvizsgálati eljárási költséget, míg az államnak külön felhívásra 3 500 000 Ft feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket. A Kúria ítélete indokolásában rámutatott arra, hogy a felperesnek a jogerős ítélet indokolása kapcsán a kötbérre vonatkozó anyagi jogi szabályok téves alkalmazására történő hivatkozása – a Ptk. 246. és 247. §-ai vonatkozásában – arra tekintettel nem vezethetett eredményre, mert a másodfokú bíróság döntését nem a kötbérre, hanem a kártalanításra vonatkozó szabályokra alapította. A felülvizsgálati kérelem e körben alaptalanul hivatkozott az indokolási kötelezettség (Pp. 221. §) megsértésére is, a jogerős ítéletből ugyanis egyértelmű, hogy a bíróság a döntését mire alapította. A másodfokú bíróságnak nem az általa korábban meghozott határozatában foglaltaktól való eltérést kellett indokolnia, hanem ítéletében arról kellett számot adnia, hogy az ügy érdemében meghozott döntése min alapszik. Az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyező végzéshez egyébként sem fűződik anyagi jogerő. A másodfokú bíróság jogerős ítéletében pedig – a tényállás kiegészítése mellett – mindenre kiterjedő indokolással állapította meg, hogy az alperes jogelődjének kártalanítás fizetésére vonatkozó kötelezettségét megszüntető feltétel hogyan értelmezhető.
- [11] 3. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, amelyben kérte a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.20.276/2018/7. számú ítélete és a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.297/2017/5-I. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, M) cikk (1) bekezdése, R) cikk (2)–(3) bekezdései, XII. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései, valamint 28. cikke sérelmére hivatkozva.
- [12] Az indítványozó álláspontja szerint a bírói ítéletek azért sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, az M) cikk (1) bekezdését, az R) cikk (2) és (3) bekezdéseit, a XII. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit, valamint 28. cikkét, mert a kötbér fogalmának értelmezése esetén mind a jogerős ítélet, mind pedig a Kúria felülvizsgálati ítélete az ügyre vonatkozó anyagi jogszabályok indokolatlan félretétele következtében olyan jogsértést valósít meg, ami nem marad az adott tényállás mellett tévesnek minősíthető jogalkalmazás szintjén, hanem ezen túlmenően már eléri az Alaptörvény sérelmét is. Állítása szerint továbbá a két bírói döntés egyike sem volt megfelelően indokolt. Érvelésében felidézi az Alkotmánybíróság kapcsolódó gyakorlatát; a 6/1998. (III. 11.) AB határozatot, a 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [17] bekezdését, a 7/2013. (III. 1) AB határozat, Indokolás [34] bekezdését, valamint a 20/2017. (V. 8.) AB határozatot. Harmadrészt a Fővárosi Ítéltábla saját végzéséhez kötve volt, és nem állt fenn részére a jog, hogy az egyszer már feltárt és általa értékelt bizonyítékokat újra értékelje, és a releváns tények jogi minősítését ismételen elvégezze, ez a téves jogalkalmazás pedig – álláspontja szerint – már eléri az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése szerinti, a tisztességes eljáráshoz és a hatékony jogorvoslathoz való jogok sérelmét, amit a felhívott eljárási szabályok megsértésén keresztül valósított meg a jogerős ítélet, a felülvizsgálati ítélet pedig azzal, hogy ezt nem korrigálta. Az ítéltábla a perrendtartás felhatalmazása nélkül, alaptörvény-ellenesen tért el jogerős ítéletében a korábbi hatályon kívül helyező végzésében egyértelműen rögzített érdemi álláspontjától, anélkül, hogy eljárását megindokolta volna.
- [13] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt, melynek során az eljáró tanács vizsgálja, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – formai és tartalmi – feltételeknek. A testület megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető és a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette.

- [14] 4.1. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az (1b) bekezdés e) pontja alapján pedig a kérelem akkor határozott, ha indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a kifogásolt bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
- [15] Az indítványozó az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése sérelmét alkotmányjogilag értékelhető indokolás nélkül állította, így a határozottság fenti követelményének ez a panaszelem nem tesz eleget, az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatta.
- [16] 4.2. Az indítványozó hivatkozott az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, amely azonban nem tekinthető az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát tartalmazó alaptörvényi rendelkezésnek, ezért erre alkotmányjogi panasz nem alapítható [lásd pl. 3108/2016. (VI. 3.) AB végzés, Indokolás [23]; valamint 3107/2017. (V. 8.) AB végzés, Indokolás [12]].
- [17] 4.3. Az indítványozó panaszában hivatkozott az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdésére, R) cikk (2)–(3) bekezdéseire, valamint az Alaptörvény 28. cikkére is. Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban a kérdésben, hogy az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdését, R) cikk (2)–(3) bekezdéseit, és 28. cikkét sem tekinti olyan, az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát tartalmazó alaptörvényi rendelkezésnek, amelyre alkotmányjogi panasz alapítható [legutóbb lásd pl. 3075/2018. (II. 26.) AB végzés, Indokolás [24]–[26]; 3070/2018. (II. 26.) AB végzés, Indokolás [15], illetve 3266/2017. (X. 19) AB végzés, Indokolás [8]]. Ezért az Alkotmánybíróság az ezekre alapított indítványi elemeket nem vizsgálhatta.
- [18] 4.4. Az Abtv. 29. §-a szerint „az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be”. Ez alternatív feltétel, bármelyik megléte indokot ad a befogadásra. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben elsőként azt állapította meg, hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségűnek tekinthető kérdést az indítványozó nem fogalmazott meg. Ezt követően azt vizsgálta, hogy az indítványban felhozott érvek alapján felmerülhet-e a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye.
- [19] 4.5. Az indítványozó indokolással alátámasztottan Alaptörvényben biztosított jogának sérelmeként a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseire hivatkozott: a bírói bizonyítékértékelést, bírói jogalkalmazást és indokolást sérelmezve. Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hivatkozik arra az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető, következetes gyakorlatára, amely szerint – mivel a testület „az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve”, ezért – eljárása során nem vizsgálhatja felül a támadott bírói döntés jog-, illetve törvényszerűségét. Ezt már csak azért sem teheti meg, mert ez esetben az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése szerint a bíróságok számára megfogalmazott, a 25. cikk (2) bekezdésében konkretizált igazságszolgáltatási hatáskörben, következőképpen alaptörvény-ellenesen járna el. Ezért „[ö]nmagukban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” [3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]]
- [20] Az indítványozó által hivatkozott tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő alapjogra az Alkotmánybíróság eddigiekben követett gyakorlatában a bírósági eljárásokkal szembeni elvárásként tekintett. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében nem kétségesen eljárási természetű alapjogot ismer el, amelynek elvi alapját az eljárás egészének minőségében lehet megragadni. Az Alkotmánybíróság által a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában (Indokolás [29]) alkalmazhatónak ítélt 6/1998. (III. 11.) AB határozata értelmében a tisztességes eljáráshoz való jog „olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes.” (ABH 1998, 91, 95)
- [21] Az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdéséhez kapcsolódóan az indítványozó részben azt sérelmezte, hogy a bíróságok az ő perbeli érveit nem osztották, az anyagi és eljárási szabályokat helytelenül értelmezték illetve alkalmazták. Tekintettel az alkotmánybíráskodás funkciójával kapcsolatban kifejtettekre, az Alkotmánybíróság a bíróság jogértelmezését – amely törvényességi szakkérdés – nem bírálhatja felül, így e körben fel sem merülhet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmének kételye.
- [22] 4.6. Az indítványozó sérelmezte az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában a bíróságok döntéseinek indokolását is. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „az Alaptörvény XXVIII. cikk

(1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. [...] Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]} Ugyanebben a döntésében arra is rámutatott a testület, hogy „az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné” (Indokolás [31]). Az eljáró bíróságok részletesen, koherens módon megindokolták döntésüket. Az, hogy ezt az indokolást az indítványozó vitatja, illetve a saját álláspontja szerint annak másra kellett volna kitérnie, sem veti fel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmének a kételyét.

- [23] 4.7. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséhez kapcsolódó indítványi elem tekintetében sem talált az Alkotmánybíróság olyan indokot, amely alapján fennállna a támadott döntések alkotmányosságának kételye és emiatt az indítványt be kellene fogadni. Az indítványozó élhetett és élt is jogorvoslati jogával, így a jogorvoslati jog sérelme nem merül fel, hiszen az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése a jogorvoslati jogot biztosítja és nem azt, hogy a jogorvoslati kérelem pozitívan, az indítványozó elképzelése szerint kerül elbírálásra.
- [24] 5. Mindezekből következően az indítvány alapján nem merül fel sem alapvető alkotmányjogi jelentőségűnek tekinthető kérdés, sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség gyanúja, így az indítvány befogadásának feltételei nem állnak fenn.
- [25] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjára, 29. §-ára, 52. § (1) bekezdésére és (1b) bekezdésének e) pontjára, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjaira tekintettel – visszautasította.

Budapest, 2020. június 30.

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Handó Tünde
alkotmánybíró helyett

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Pokol Béla
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szívós Mária
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1941/2019.

